

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 14 Ἰουλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 28

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἐλα λοιπόν, Ἰωδῆνε, τραγούδησέ μας τὸν ἀπόλογόν σου, ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἀπόλογου, εἶπεν ὁ Ἡγούμενος, ἀνυπομονῶν. Ἄλλο πρᾶγμα ὅμως μοῦ εἶχες ἀναγγεῖλῃ!

Ὁ Ἰωδῆνος ἐκύτταξε κατὰμυκτα τὸν Δὸν Ὀνοράτον, καὶ μὲ τόνον εὐτίθεστον ἀλλ' ἀποφασιστικόν, ἀπεκρίθη:

— Οἱ ταπεινοὶ μοῦ στίχοι εἶνε τὸ μόνον ποῦ ἔχω νὰ σὰς προσφέρω πρὸς τὸ παρόν, Αἰδισιμώτατε!

Ἄμυ ὁ Ἰωδῆνος ἐτελείεωτε τὸν ἀπόλογόν του*), ὁ Δὸν Ὀνοράτος διέκοψε τὰ ἐγκώμια τῶν σεβασμιῶν πατέρων, οἱ ὅποιοι, καταγοητευθέντες, ἐπεθύμουν πολὺ νὰκούσουν καὶ κανένα ἄλλο τραγούδι.

— Φθάνει, φθάνει, ἀδελφοί μου! τοῖς εἶπε σοβαρῶς. Μὴ διαφθερίζετε τὸν νειανίσκον αὐτὸν μὲ τόσους ἐπαίνους. Μοῦ φαίνεται, ὅτι τοῦ χρειάζονται μᾶλλον φρόνιμοι συμβουλαὶ παρὰ κολακεῖαι καὶ φιλοφρονήματα... Καληνύκτα σὰς, ἀδελφοί μου! ὁ Θεὸς νὰ σὰς χορηγήσῃ καὶ ἀπέψῃ ὕπνον ἐλαφρόν.

Οἱ καλόγηροι ἠγέρθησαν καὶ παρήλασαν πρὸ τοῦ Ἡγουμένου, διὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν του. Καὶ ὅταν καὶ τὸ τελευταῖον μαῦρον ἢ λευκὸν ράσον ἐξηφανίσθη εἰς τὴν σκιάν τοῦ διαδρόμου, ὁ Ἡγούμενος εἶπε πρὸς τὸν Ἰωδῆνον μὲ ὕφος κάπως αὐστηρόν:

— Τόσο μεγάλον λοιπὸν εἶνε τὸ σφάλμα σου, ποῦ δὲν τολμᾷς νὰ το ἐμπιστευθῇς εἰς τοὺς πα-

λαιούς σου φίλους; !... Πολὺ μὲ σκενδαλίζει αὐτὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀκολούθου, ποῦ ἔχεις πάρῃ... Μὴ δὲν μοῦ λέγεις, εἴτχι ἀκόμη ἀκόλουθος;

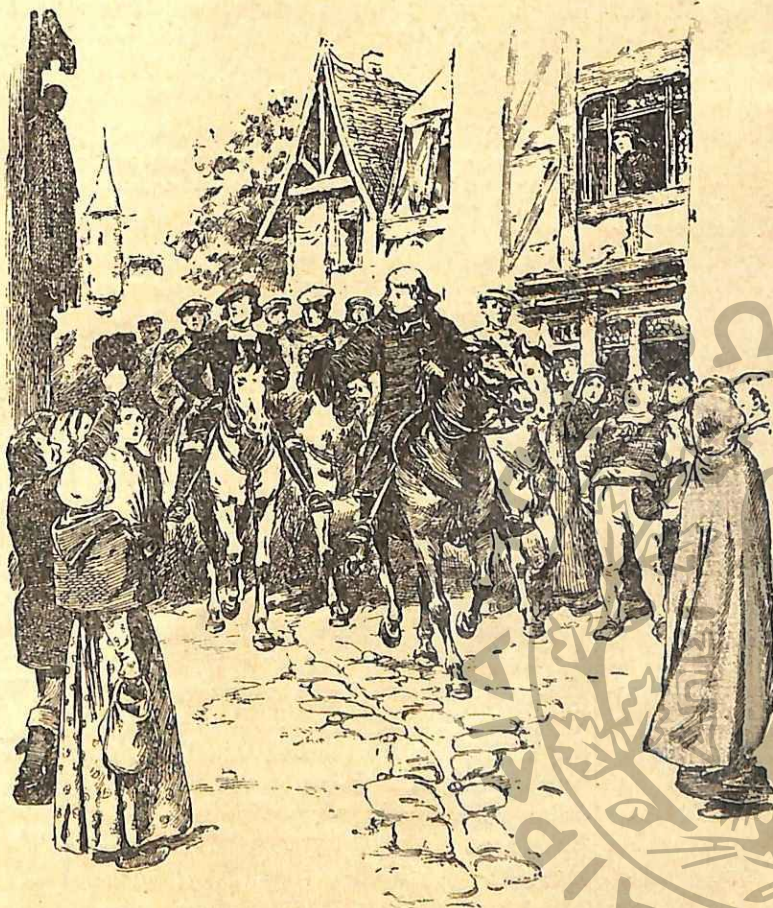
— Αἰδισιμώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος, γονυπετῶν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπύοντο οἱ πόδες τοῦ Ἡγουμένου, εἶμαι ἀκόμη ἀκόλουθος, ἀφ' οὗ συνοδεύω εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν διησποινίδα Ἑρμάνην καὶ τὴν ὑπηρετῶ εἰς τὸ τραπέζι. Εἶμαι συγχρόνως ὁ εὐνοῦ μένος ἱπποκόμος τοῦ κυρίου μου Γάττωνος, ἀφ' οὗ ἱππεύω πάντοτε παρὰ τὸ πλεῖρόν του καὶ ἀφ' οὗ εἰς ἐμὲ ἐμπιστεύονται τὴν φύλαξίν του, ὅταν ἐξέρχεται ἐφιππος. Ἐπειτα ἐκτελῶ χρῆν ἀναγκνώστου καὶ

γρκαμκτέως τοῦ Αὐθέντου μας, ὡσάνκς φοβῆται μὴ κουρασθῇ πολὺ ὁ δὸν Ἰουστῆνος, ὁ ἐφημέριός του καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του... Ἀρκετὴ ἐργασία διὰ παιδὶ δεκαεὶ χρόνων. Ἀλλά, βλέπετε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Αὐθέντου μας πρέπει νὰ γίνωνται δέκα κομμάτια καὶ νὰ τα προσθύνουν ὅλα, διότι εἶνε πτωχὸς καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πληρὸνῃ ἀκολουθίαν ἀνάλογον μὲ τὴν θέσιν του. Κάποιος πταίει διὰ τὴν κατὰστασιν αὐτὴν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅχι βέβαια ὁ κύριος ὑποκόμης...

— Ποῖος πταίει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ἡγούμενος.

— Πρῶτον καὶ κύριον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ τον βοηθήσῃ: ὁ Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

— Ὅχι δά! Βλέπω ὅτι πολὺ ὑψηλὰ στέλλεις τὰ βέλη σου, κύριε Ἀκόλουθε! Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ προσέχῃς, διότι ἡ αὐθάδειά σου εἰμπορεῖ νὰ βλάβῃ, ὅχι μόνον σέ, ἀλλὰ καὶ τὸν κύριόν μας. Εἰξεύρω, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ παραπονοῦνται, διότι ὁ μεγαλειότατος Βασιλεὺς μας Λουδοβίκος ὁ Ἐνδέκατος δὲν ἔκαμεν ἀκόμη τίποτε ὑπὲρ τοῦ χαμβροῦ του. Συλλογίσου ὅμως, ἀγαπητόν μου τέκνον, ὅτι πρὸ δύο ἀκόμη ἐτῶν ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ἦτο ἀπλῶς δούξ τῆς Αὐρηλίας. Ἀφότου ὁ θάνατος τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Ὀγδόου τὸν ἀνέβιβασεν εἰς τὸν θρόνον, ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ τακτοποιῇ τὰς ὑποθέσεις τοῦ βασιλείου, μὲ τὴν στοργήν, μὲ τὸν ζήλον, ὥστε δικαίως ἤδη ἐπωνομάσθη «Πατὴρ τοῦ λαοῦ». Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε μεγάλα πράγματα... Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐβέλτιωσε τὴν θέσιν τοῦ κυρίου ὑποκόμη-

« Μόλις ἀντήχησαν αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν κατοίκων τῆς Μαξέρης... » (Σελ. 222, στ. γ'.)

*) Ἀπόλογος, γαλλιστὶ ballade. Οὕτως ὀνομάζονται τὰ ἄσματα τὰ ὁποῖα συνέθετον καὶ ἔψαλλον οἱ τροβαδούροι. Τοιαῦτα ἄσματα, διηγούμενα πάντοτε μίαν ὑπόθεσιν, ὑπάρχουν πολλὰ καὶ εἰς τὴν δημοτικὴν μας ποίησιν, ὀνομάζονται δὲ παραλογαί. [Σ. τ. Μ.]

τος της Ναρβόννης, αυτό δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θὰ το κάμῃ ἀργότερα.

— Ἐῴθε! εἶπεν ὁ Ἰωδῆνος.

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος, ἐξηκολούγησεν τὸ σφάλμα σου, νᾶνε ποὺ θέλεις νὰ κρίνῃς τοὺς γίγαντας! Τί ἐπιθυμῆς ἀπὸ ἐμέ;

— Αἰδεσιμώτατε Πάτερ, νὰ παρακαλέσετε αὐριον τὸν Αὐθέντην μας νὰ με ἀφίσῃ εἰς τὴν διάθεσίν σας καμμιὰ δεκαριά ἡμέρας, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι κάπου θέλετε νὰ με στείλετε καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι τάχα ὁ μόνος κατὰλληλος... Ἐγὼ ἀνάγκη νὰ εἶμαι ἐλευθερος εἰς αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα. Ἄν το εἴχτοῦσα μόνος μου, ὁ κύριός μου Γάστων δὲν θὰ μου ἔδιδε τὴν ἄδειαν νὰ τον ἀφίσω. Ἐπειτα θάπαιτοῦσε νὰ τω εἶπω τὸ αἴτιον τῆς ἀπουσίας μου, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ.

— Εἰς ἐμὲ ὅμως θὰ το 'πῆς, υπέλαβεν ὁ Ἡγούμενος, διότι δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς ὅτι θὰ σου κάμω τὴν χάριν, χωρίς νὰ ἤξεύρω τοὺς σκοπούς σου. Δὲν ἀρμόζει οὕτε εἰς τὸν χαρακτήρα μου, οὐτε εἰς τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον ποὺ τρέφω διὰ σέ, νὰ σου διευκολύνω τυφλῶς καὶ νὰν πράξῃς ὅπως.

— Ὡ Αἰδεσιμώτατε! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωδῆνος· θὰ με βοηθήσετε μὲ ὅλην σας τὴν καρδιάν, ἅμα σᾶς διηγηθῶ καταλεπτῶς περὶ τίνος πρόκειται. Φοβοῦμαι ὁμῶς, μήπως αὐριον ὁ κύριός μου Γάστων σᾶς καταφέρῃ, χωρίς νὰ θέλετε, νὰ του φανερώσετε τὸ μυστικόν μου, καὶ τότε πλέον πάει καὶ ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ εὐχαρίστησις ποὺ λογαριάζω...

— Πρόκειται νὰ προξενήσῃς καμμιάν εὐχαρίστησιν εἰς τὸν μικρόν σου κύριον;

— Μάλιστα, Αἰδεσιμώτατε. Πιστεύσατέ το καὶ μὴ ζητήσετε νὰ μάθετε περισσότερα. Δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ὅχι, φίλε μου· ἂν δὲν ἔχῃς πεποιθῇσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν μου, οὕτε ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ ἔχω εἰς τοὺς λόγους σου... Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἀντιστέκομαι εἰς τοὺς χαριτωμένους τρόπους τοῦ κυρίου Γάστωνος. Εἶνε ἀκόμη ἀληθές, ὅτι ἡ ἀγάπη μου ἐμπνέει κάποιαν ἐμπιστοσύνην πρὸς σέ. Ἡ νεότης ὅμως ὑπόκειται εἰς λάθη, καὶ στοιχηματίζω ὅτι ὁ πνευματικός σου δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζεν ὁλόκληρον τὸ μυστηριώδες αὐτὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον δὲν τολμᾷ νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς τὸν Ἡγούμενον τῆς Βουλβόννης, τὸν παλαιόν σου φίλον!

Ὁ Ἰωδῆνος ἐκρότησε τὰς χεῖρας περιχαρῆς καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡ, σᾶς εὐχαριστῶ μυριάκις, Αἰδεσιμώτατε, ποὺ ἡρώτα ἕνα μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ σας κάμω σύμμαχον ἐχέμυθον. Ναί, ναί, αὐτὸ θὰ γίνῃ! Θὰ σας τα ἐξημολογήθω ὅλα, ὡς εἰς πνευματικόν... Θὰ σας εἶπω τί ὥρατον ὤρων

θῆλω νὰ προσφέρω εἰς τὸν κύριόν μου Γάστων διὰ τὰ γενέθλιά του... Τώρα εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεῖς, μὲ κανένα τρόπον, δὲν θὰ σας ἀποσπάσῃ οὕτε λέξιν. Θὰ προτιμήσετε νὰ γίνετε μάρτυς, παρὰ νὰ προδώσετε μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἔμαθθατε ὡς πνευματικός. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ πίπτω εἰς τοὺς πόδας σας. Ἀξιώτατε νὰ κροασθῇτε τὴν ἐξημολόγησίν μου.

...Ὁ ψιθυρὸς τῶν δύο τῶν ἔγινε τώρα τότεν ἀσθενής, ὥστε εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τῆς ἡγουμένης καθέδρας, κανέν αὐτί, ὅσον λεπτὸν καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ πάρῃ οὕτε μίαν λέξιν ἀφ' ὅσας ἀντήλλαξαν πνευματικὸς καὶ ἐξημολογούμενος.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἐξημολόγησις καὶ ὁ δὸν Ὀνορᾶτος ἠυλόγησε τὸν Ἰωδῆνον, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως ἀπέβαλε τὴν σοβαρότητα τοῦ πνευματικοῦ, καὶ μὲ περιχαρῆ τρυφερότητα εἶπεν: — Ὡ Ἰωδῆνέ μου, καλὸ μου παιδί! Δὲν ἤξεύρω ποῖον θὰ εἶνε τὸ στάδιόν σου εἰς τὸν κόσμον· τὸ προσιωνίζομαι ὅμως λαμπρόν, ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας σου ποὺ σε κάμνει νὰ ἐπινοῇς τόσον καλὰ σχέδια, καὶ ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν, μὲ τὴν ὁποίαν προετοιμάζεις τόσον ἐπιτηδεύεις τὴν ἐπιτυχίαν των. Αὐριον λοιπὸν θὰ εἶμαι κατ' ἀνάγκην βωδός. Καὶ διὰ νὰ μὴ ψευσθῶ ὅταν θὰ εἶπω ὅτι θὰ ταξειδεύσῃς δι' ἐξόδων μου, ἰδοὺ, πάρε τρία χρυσὰ τάλληρα, νὰ τα βάλῃς μαζί μὲ τὸ ποσὸν ποὺ ἐμάλυνες σὺ πεντάρα-πεντάρα. Ὁ Θεὸς νὰ σε βοηθήσῃ, τέκνον μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Δακὴν διαδήλωσις. — Τὸ μυστικόν τοῦ Γάστωνος ἀνὰ μέσον ἀνθρώπων μεμνημένων, καὶ ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ το ἀγνοοῦν.

Οἱ θεαταί, οἱ συνειθισμένοι νὰ βλέπουν τὰς λαμπράς καὶ πολυανθρώπους ἀκολουθίας τῶν μεγάλων Ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πλουσίας εἰς ὅπλα ἐπὶ χρυσά, εἰς κράνη περποφόρα, εἰς ἵππους μὲ χρυσοκέντητα ἐπιστάγματα, εἰς ἀκολουθοῦς μὲ φορέματα βελούδινα καὶ μεταξωτά, — θὰ εὕρισκον τὴν συνοδείαν τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρβόννης μετρίαν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν πολυτέλειαν, ὅταν παρήλασεν αὐτὴ ἐπὶ τῆς πλατείας, τῆς πρὸ τοῦ πυλῶνος τοῦ Μοναστηρίου τῆς Βουλβόννης.

Ἀλλὰ δὲν εὕρισκοντο ἐκεῖ, παρὰ μόνον οἱ ἀγαθοὶ καὶ ἀπλοῖοι κατοικοὶ τῆς Μαζέρης, παρατεταγμένοι εἰς δύο στοίχους, διὰ νὰ χαιρετίσουν εὐσεβάστως τὸν κυρί-αρχόν των. Ἀφωτισμένοι ἀνέκλινον εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, — πάντων δὲ εἰς τὸν Γάστων, τὸν ὁποῖον ὀνόμαζαν οἰκείως Γάστωνά των, ἡ Γάστων τῆς Μαζέρης, διότι ἐκεῖ εἶχε γεννηθῆ, εἰς τὴν ἐπαυλιν, τὴν καταστραφείσαν ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ 1493, —

διετέλουν ὅλοι ὑπὸ τὸ γόητρον τῶν ἀναμνήσεων. Καμμιὰ βασιλικὴ πομπὴ δὲν θὰ τοῖς ἐφάνετο μεγαλοπρεπέστερα ἀπὸ τὴν συνοδείαν, τὴν ὁποίαν προσέτρεξαν νὰ θαυμάσουν ἐκ τοῦ βάθους τῆς κοιλάδος, ὅπου ὑψούντο τὰ τεῖχη τῆς μικρᾶς τῶν πόλεως.

Καὶ ὅμως, τὴν συνοδείαν τοῦ ὑποκόμητος ἀπετέλουν καμμιὰ ἐξηνταχί ἐν ὅλῳ ἵππεῖς, εἴτε ἀξιωματικοί, εἴτε ὅπλοφόροι, εἴτε θεράποντες, ὅλοι ἐνδεδυμένοι στολὰς σκοτεινῶν χρωμάτων, χωρίς καμμιάν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀκολουθίας ταύτης, εἰς κενὸν διάστημα εὐσεβάστως ἀνοιγόμενον μεταξὺ τῶν ἐμπροσθοφυλάκων καὶ τοῦ σώματος τῶν ἵππέων, ἤρχετο ἔμπρὸς ὁ Ἰωάννης Δεφοῦ, ὑποκόμης τῆς Ναρβόννης.

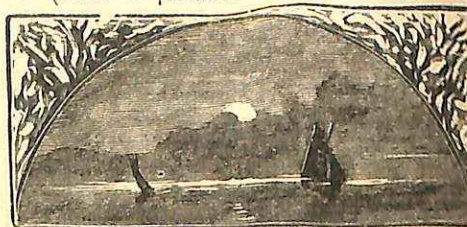
Εὐθυτενῆς ἐπὶ τοῦ ὠραίου καὶ μεγαλοσώμου τοῦ ἵππου, τὸ μελανὸν τρίχωμα τοῦ ὁποῖου ἐταίριαζε λαμπρὰ μὲ τὴν πένθιμον ἡγεμονικὴν στολὴν τοῦ ἀναβάτου, τὴν ἐκ βαθείας ἰσχύος ὑφάσματος, — ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστούς καὶ τὸ μέτωπον συνωρυμμένον, εἰς ὕψος περιφρονῇ. Μόλις ἀντήχησαν αἱ ζητωκραυγαὶ τῶν κατοίκων τῆς Μαζέρης, ἐφάνη ὡς ἀφυπνιζόμενος ἀπὸ κακὸν ὄνειρον. Τὸ κατηφές του πρόσωπον ἐφωτίσθη ὑπὸ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, καὶ ἀφαιρέσας τὸν βελούδινον πλόν του, ἀπεκάλυψε τὴν εὐγενῆ του κεφαλὴν, τὴν προωρῶς λευκανθεῖσαν, διὰ νὰ διελθῇ πρὸ τῶν συμβούλων καὶ τῶν προκρίτων τῆς Μαζέρης, — γερόντων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν γνωρίσῃ παιδίον. Ἡ ἡγεμονικὴ αὐτῇ ἀδρότης, σπανία τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἐπροκάλεσε νέας ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τοῦ λαοῦ ἐξεδηλώθη μὲ μεγαλῆτερον ἀκόμη ἐνθουσιασμόν, ὅταν ἐφάνη ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἤρχετο ὀλίγα βήματα ὀπίσθεν τοῦ πατρός του. Τὸ πλήθος ὤρμησε πρὸς αὐτόν, μὲ κίνδυνον νὰ τρομάξῃ τὸν μικρόν του ἵππον καὶ νὰ τον κάμῃ νάρηνιάση. Ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἔφθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου τὸν ἀνέμενεν ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ὅλων του τῶν καλογήρων, ἔστρεψε τὸν ἵππον του, διὰ νὰ καμαρώσῃ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν τοῦ προσφιλοῦς του Γάστωνος.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΗΣ

— Αὐτὸς εἶνε πατριώτης καὶ μεγάλος πατριώτης, παιδί μου. Δὲν ἐμιλεῖ, δὲν γράφει, δὲν φωνάζει γιὰ τὴν πατρίδα, ἀλλ' ἐργάζεται τιμῶς γι' αὐτήν. Καὶ ἡ ἐργασία δὲν του ἀφίνει καιρὸν γιὰ χάσιμο... μάλιστα γιὰ χάσιμο!...

— Μ' αὐτὸς, πατέρα μου, εἶνε κηπουρός! Ἐνας γεροντάκος ἐκεῖ, καμ-πουριασμένος, ποὺ μὲ τὸ λισγάρι 'στὸ χέρι, σκυμμένος ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ βράδυ, ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του.

— Μὰ τὸ βγάζει τιμῶς!.. Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀποτελεῖ τὸν ἀγνότερον πατριωτισμὸν, καὶ τὸν θετικώτερον ἀκόμη, ἂν θέλῃς. Καὶ ὁ γερο-περιβολάρης μας, ὁ μπάρμπα-Κυριάκος, τὸν ἐκπληροῦ αὐτὸν θετικὸν πατριωτισμὸν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ὁλὴν τὴν ζωὴν του τὴν ἐπέρασεν ἔτσι, τιμῶς ἐργαζόμενος· θὰ μ' ἐρωτή-σῃς τώρα τί ὠφελήθηκεν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἡ πατρίδος; Ὁφελήθηκε πολλά, παραπολλά. Ἐν πρώτοις ἔδωκε 'στὴν πατρίδα του δύο χέρια τίμια. Καὶ δεύ-τερον ἔκαμε τὴν πατρίδα του νὰ ὑπερη-φανεύεται, ὅτι ἔχει τιμίους ἐργάτας καὶ μεγάλους πατριώτας σὰν αὐτόν...

— Καλὰ! Ὁ μπάρμπα-Κυριάκος εἶνε πατριώτης. Τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ τότε τί εἶνε ἐκεῖνος ποὺ χύνει τὸ αἷμά του γιὰ τὴν πατρίδα, ποὺ ἀντιμετωπίζει ἀ-τρόμητος τὸν ἐχθρόν;

— Πατριώτης καὶ αὐτός! Ἀλλὰ στάσου! Πρέπει πρῶτα νὰ μάθῃς πῶς ὁ τίμιος στρατιώτης ἀπὸ τὸν τίμιον ἐργά-την θὰ βγῇ. Τὸ παιδί τοῦ μπάρμπα-Κυ-ριάκου ἐσκοτώθηκε 'στὸν τελευταῖόν μας πόλεμον κ' ἐσκοτώθηκε τιμιώτατα. Ἀ-φῆσε τὸ λισγάρι ἀπὸ τὸ χέρι του, καὶ πῆρε τὸ τουφέκι, ἀλλὰ τὸ πῆρε γιὰ νὰ μὴ το ἀφήσῃ ποτέ. Ἀπὸ τὸν πατέρα του εἶχε μάθῃ νὰ γαπᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἀγάπησε. Καὶ ὁ πόλεμος τίποτε· ἄλλο δὲν ἦτο γι' αὐτόν, παρὰ μόνον συνέχεια τῆς ἐργασίας του, εἰς εὐρυτέραν κλίμακα πάντοτε. Ἐν καιρῷ εἰρήνης ἐργάζετο γιὰ τὸ μικρὸ περιβόλι των, ἐν καιρῷ πο-λέμου ἐργάζετο γιὰ τὸ ἀπέραντο τῆς πατρίδος περιβόλι. Πατριώτης ἦτον ὅταν κρατοῦσε τὸ λισγάρι 'στὸ χέρι, πατριώ-της ἀνεδείχθη καὶ ὅταν τὸ λισγάρι τὸ ἀντήλλαξε μὲ τὸ τουφέκι!

— Ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ το νοιώσω!

— Πρόσεξε καὶ θὰ το νοιώσῃς. Εἶνε πρᾶγμα ἀπλούστατον. Ὁ πατέρας ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ καλὴν ἀνατροφὴν 'στὸ παιδί του, ποῖον θὰ ὠφελήσῃ; Τὸν ἑαυ-τόν του καὶ τὸ παιδί του κατὰ πρῶτον λόγον, καὶ τὴν πατρίδα κατὰ δεύτερον, ὁμοῦ θὰ της δώσῃ ἕνα καλὸν πατριώτη. Ὁ δάσκαλος τὸ ἴδιο κάνει. Ὁ μαθητὴς ὁ καλός, τὸ ἴδιο. Καὶ ὁ ἐργάτης καὶ ὁ βιο-

μήχανος καὶ ὁ ἐπιστήμων, ποῦ εἶνε ἀφω-σιωμένοι 'στὸ ἔργον τους, γιὰ τὴν πα-τρίδα ἐργάζονται. Μάλιστα, γιὰ τὴν πα-τρίδα! Καὶ ἐργάζονται χωρίς νὰ φαί-ωνται, ἀθορύβως. Διότι ὅλοι αὐτοί, οἱ μεγάλοι πατριῶται, νομίζουν πῶς ἐργά-ζονται γιὰ τὸν ἑαυτόν τους μόνον. Γιὰ νὰ φέρουν τὴν εὐτυχίαν 'στὸ σπίτι τους, γιὰ νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλον τῶν ἐργα-σιῶν τους, γιὰ νὰ ἐξήσουν τὴν πελατεῖαν τους. Καὶ το ἐπιτυγχάνουν. Ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ 'στὴν μεγάλην μητέρα καταστα-λάζουν, τὴν πατρίδα. Διότι ἡ Πατρίς ὠφελεῖται ἀμεσώτερον ἀπὸ αὐτά.

— Ὡστ' ἐγὼ;

— Καὶ σὺ, πατριώτης εἶσαι. Ἡ ἐπι-μέλειά σου τὴν πατρίδα θὰ ὠφελήσῃ. Θὰ γίνῃς καλὸς πολίτης, καὶ ἡ πατρίς ἔχει τὴν ἀνάγκην σου, ὅπως ἔχει, ἐν ὠρισμένῃ στιγμῇ, τὴν ἀνάγκην καὶ τοῦ ἀνδρείο-τέρου στρατιώτου. Διότι ἡ Πατρίς, καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης, πόλεμον δεῖνόν διεξά-γει πάντοτε κατὰ τῆς διαφθορᾶς, κατὰ τῆς ἀποχαυνώσεως. Στὸν πόλεμον αὐ-τόν ὅλοι εἰμῃθα χρήσιμοι, ὅλοι οἱ τιμίως ἐργαζόμενοι, εἴτε μὲ τὸ βιβλίον, εἴτε μὲ τὸ λισγάρι, εἴτε μὲ τὸν πῆχυν, εἴτε μὲ τὴν βελόνην. Μόνον ὅσοι δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ νομίζουν πῶς ὑπηρετοῦν τὴν πα-τρίδα ἂν ἀναφέρουν κάθε στιγμὴν τὸ νομά-της, οἱ ἐκπροσωποῦντες μ' ἄλλους λόγους τὸν ἀρνητικὸν πατριωτισμὸν, εἶνε περι-τοί. Διότι αὐτοὶ ἀφαιροῦν ἀπὸ τὴν πατρίδα δύο χέρια καὶ προσθέτουν 'ς αὐτήν μίαν γλωσσαν ποὺ τὴν βλάπτει, ἀντὶ νὰ τὴν ὠφελῇ!

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομητρια τῆς Διαπλάσεως
Τυχοῦσα τοῦ Βραβείου Μπόταση ἐν τῇ
Ἀρσακίῳ Ἀθηνῶν
(Ἰδε Ἀλληλογραφίαν σημερινοῦ φύλλου)

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΟΛΙΓΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ

Περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 2 Ὀκτωβρίου, τὰ δύο πλοίαρκα, ἡ Γαλλικὴ ν. ε. τ. α. καὶ ἡ Μορίσκη, διασχί-σαντα κατὰ μῆκος τὸν βραχίονα, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται δεξιόθεν τῆς χερσονή-σου τοῦ Ἀτακάπου, ἐξηκολούθησαν τὸν πλοῦν διὰ τοῦ ἄνω Ὀρενόκου, ὑπὸ οὐ-ριον ἀνεμὸν βορειοδυτικόν.

Τὴν προτεραίαν, μετὰ τὴν συνδιάλε-ξιν τοῦ λοχίου Μαρσιάλ καὶ τοῦ Ἰα-κώβου Ἑλλῶκ, ὁ πρῶτος δὲν ἠδύνατο πλέον νάρνηθῇ τὴν ἄδειαν εἰς τὸν δεύτε-ρον, νὰ τους συνοδεύσῃ, «τὸν ἀνέψιόν του καὶ αὐτόν.» μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας. Τώρα, τὸ μυστικὸν τῆς Παυλίνας Κερ-μῶρ ἦτο γνωστὸν εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σώσῃ, καὶ ἀναμειβόμενος δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰποκαλυφθῇ καὶ εἰς τὸν Γερ-μανὸν Πατέρν. Τοῦτο ἄλλως τὸ δὲν ἦτο μόνον ἀναπόφευκτον ἀλλὰ καὶ σύμφορον, ἔνεκα τῶν περιστάσεων, ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἐγίνετο τὸ δεύτερον μέρος τοῦ τα-ξειδίου. Ὅπως δὲ ποτε, τὸ μυστικόν τοῦτο, τὸ αὐστηρῶς τηρηθὲν μέχρι τοῦδε, δὲν θάνεκοινοῦτο πρὸς τοὺς κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ, Βαρίαν, Μιραμπάλ καὶ διοικη-τήν. Εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ἂν αἱ ἔρευναι ἐπετύγχανον, ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρουσιάσῃ πρὸς αὐτοὺς τὴν θυγατέ-ρα του.

Συνεφωνήθη ἐπίσης νὰ μὴ λάβουν γνῶ-σιν τῆς ἀποκαλύψεως οὕτε ὁ Βαλδέξ, οὕτε ὁ Παρσάλ, οὕτε κανεῖς ἐκ τῶν ναυ-τῶν. Ἐν γένει ἐπεδοκιμάζετο τὸ συνε-τὸν μέτρον τοῦ λοχίου Μαρσιάλ, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὰς δυσχερείας τοῦ μεγάλου ταξειδίου, ἐσκέφθη νὰ πα-ρουσιάσῃ τὴν Παυλίαν ὡς ἀνέψιόν του Παῦλον, — καὶ ἀνωμολογεῖτο ὅτι ἡ προ-φύλαξις ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξακολουθήσῃ.

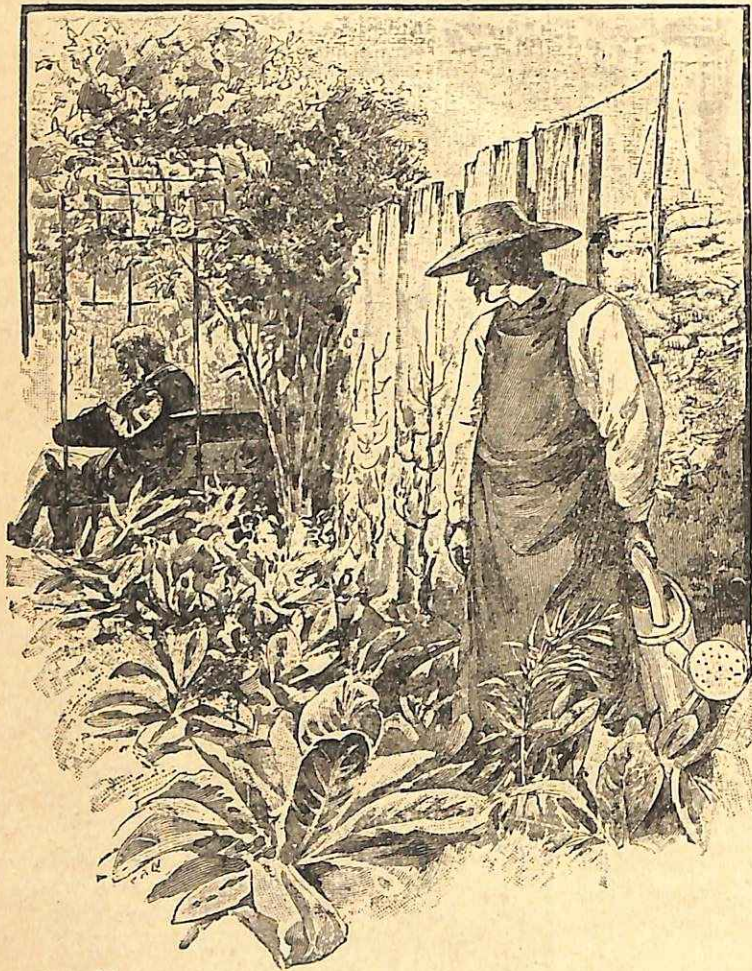
Τώρα, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ περιγρά-ψωμιν τὴν κατάπληξιν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, — καὶ περιττὸν ἄλ-λως τε, διότι τὴν φαντάζεσθε εὐχόλως, — ὅταν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶκ τῷ ἀνεκόνωσε τὴν ἀνακάλυψίν του, δηλαδὴ ὅτι ὁ Παῦ-λος ἦτο Παυλίνα! Περιττὸν ἐπίσης νὰ περιγράψωμιν τὴν ἀμηχανίαν, τὴν στε-νοχωρίαν τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη ὁπωδὴ-ποτε καὶ ἡ νεάνις, ὅταν ἐπανεῖδε, διὰ πρώτην φοράν μετὰ ταῦτα, τὸν Ἰακώβον Ἑλλῶκ καὶ τὸν Γερμανὸν Πατέρν. . . Καὶ οἱ δύο ὅμως τὴν διεβεβαίωσαν περὶ τοῦ σιδακμοῦ, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς ἐχεμύθειας των· ἡ δὲ εἰλικρινὴς αὐτὴ δια-βεβαίωσις τὴν καθυσόχασε ταχέως, βοη-

θοῦντος καὶ τοῦ ἀρρενωποῦ, τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς χαρακτήρος.

— Διὰ σὰς ἑμῶς θὰ εἶμαι Παῦλος... πάντοτε Παῦλος, εἶπε τείνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δύο συμπολίτας της.

— Πάντοτε... δεσποινίς... ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν ὑποκλινόμενος.

— Ναί... ὁ Παῦλος, ὁ ἀγαπητὸς Παῦλος, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, καὶ αὐτὸ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ παραδώσωμεν τὴν δεσποινίδα Παυλίαν Κερμῶρ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς της.

«Ὡς μόνον σύντροφον εἶχε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην.» (Σελ. 225, στ. γ.)

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Γερμανὸς Πατέρν δὲν ἐνόμιζε πρέπον νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ φίλου του, ἡ ὁποία θὰ παρέτεινε τὸ ταξίδιον μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενέκου, καὶ ἴσως πέραν αὐτῶν.

Τὸ τοιοῦτον δὲν τῷ ἀπήρεσκεν ἀτομικῶς, διότι ἠλπίζεν ὅτι πολλάκι εὐκαιρίαι θὰ τῷ ἐπαρουσιάζοντο νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογὴν του, βοτανολογῶν ἀνὰ τὴν γλωρίδα τοῦ ἄνω ποταμοῦ, καὶ συμπληρῶν οὕτω τὴν ἐπιστημονικὴν του ἀποστολὴν, διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ὁποίας ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν θὰ τον ἐμέμφετο βέβαια...

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Παυλίαν Κερμῶρ, δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ συγκινηθῇ βαθύτατα, συλλογιζομένη ὅτι οἱ δύο νέοι ἐμελλον νὰ συνενώσουν τὰς προσπάθειάς των με τὰς ἰδικὰς της, νὰ τὴν συνοδεύ-

σουν μέχρι τῆς Σάντα-Ζουάνας, νὰ ψηφίσουν χάριν αὐτῆς τοὺς κινδύνους τοιαύτης ἐπιχειρήσεως, νὰ ξηγήσουν οὕτω τὰς πιθανότητας τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ ἡ καρδιά της ἐξεγείλιζεν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἤθελε νὰ μείνῃ παρὰ τὸ πλευρόν της καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου.

— Φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Ὁ Θεὸς εἰσεύρει τί κάμνει...

— Ἐγὼ περιμένω νὰ ἰδῶ τὸ τέλος! ἤρκεσθι νὰ παντῆσθαι ὁ γηραιὸς στρατιώτης.

Καὶ ἐγγύγυζεν ὑποκώφως, μετὰ τὴν παράπονον θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγασσε διαμικρὰ τὸν ἀνεψιόν του.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, εἶχεν εἶπη πρὸς τὸν Γερμανὸν Πατέρν:

— Ἐννοεῖς, ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν δεσποινίδα Κερμῶρ...

— Ἐννοῶ, τὰ ἐννοῶ ἄλλα, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ἀκόμη κ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἰσχυρίζεσαι, ὅτι δὲν τα ἐννοῶ καθόλου... Ἐπῆγες νὰ σώσῃς ἓνα παιδί, κ' ἐσώσας ἓνα κορίτσι... Φυσικά, δὲν εἴμπορες τώρα νὰ το ἐγκαταλείψῃς.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα καὶ ἂν ἦτο Παῦλος! ὑπέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

«Ὁχι» ποτὲ δὲν θὰ τον ἄφιναν νὰ ἐκτεθῇ εἰς τόσους κιν-

δύνους, χωρὶς νὰ τοὺς συμμερισθῶ. Τὸ καθήκον μου, τὸ καθήκον καὶ τῶν δύο μας, Γερμανέ, θὰ ἦτο νὰ τον βοηθήσωμεν μέχρι τέλους...

— Ἀκούεις ἐκεῖ! ἀπεκρίθη ὁ Γερμανὸς Πατέρν σοβαρώτατα.

Συντόμως, ἰδοὺ τί διηγήθη ἡ δεσποινὶς Κερμῶρ πρὸς τοὺς δύο της συμπολίτας:

Ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, γεννηθεὶς τῷ 1829 καὶ ἔχων σήμερον ἡλικίαν ἐξήκοντα τριῶν ἐτῶν, ἐνυμφεῖτο τῷ 1859 μίαν κρεόλην ἐκ Μαρτινίκης. Τὰ δύο πρῶτα τέκνα τοῦ γάμου τούτου ἀπέθανον εἰς μικρὰν ἡλικίαν. Ἡ Παυλίνα δὲν τα εἶχε γνωρίσῃ, καὶ διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κερμῶρ εἶχον μείνῃ ἀπαρηγόρητοι.

Ὁ κ. Κερμῶρ, ἀξιωματικὸς διακεκριμένος, ὤφειλεν εἰς τὴν ἀνδρείαν του, εἰς τὴν εὐφυίαν του καὶ εἰς τὴν εἰδικὴν του ἱκανότητα, τὴν ταξιδίαν του προαγωγὴν. Ἐν ἡλικίᾳ τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους ἦτο ἡδὴ συνταγματάρχης. Ὁ στρατιώτης, κατόπι δεκανεὺς καὶ κατόπι λοχίας Μαρσιάλης εἶχεν ὀρκισθῇ ἀπόλυτον ἀφωσίωσιν εἰς τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον καὶ ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ του σώσῃ τὴν ζωὴν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Σολφερίνου. Ἀμφότεροι, τῷ 1870 ἐπολέμησαν ἡρωικῶς κατὰ τῶν Πρώσων.

Δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ Γαλλογερμανικοῦ τούτου πολέμου, οἰκογενειακὰ ὑποβέσεις ἠνάγκασαν τὴν κυρίαν Κερμῶρ νὰναχωρήσῃ εἰς Μαρτινίκην. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ἡ Παυλίνα. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν θλίψεων, αἱ ὁποῖαι τὸν ἐβάρυνον, ὁ συνταγματάρχης ἡσθάνθη βαθεῖαν χαρὰν διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου τούτου. Ἄν τὸ καθήκον του δὲν τον ἡμπόδιζε, θὰ ἐπῆγγαζεν ἀμέσως νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του εἰς τὰς Ἀντίλλας, καὶ θὰ τὰς ἐπανέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις, ἡ κυρία Κερμῶρ δὲν ἠθέλησε νὰναμείνῃ τὸ τέλος τοῦ ὀλεθρίου πολέμου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ ἐλθῇ νὰ τὴν παραλάβῃ. Ἐβιάζετο νὰ εὐρεθῇ πλησίον του, τὸ ταχύτερον, καὶ τὸν Μάϊον τοῦ 1871, ἐπεβίβασθη ἀπὸ τὸν Ἀγίον Πέτρον τῆς Μαρτινίκης ἀγγλικὸν ἀτμοπλοίου, τοῦ Νόρτωνα, κατευθυνομένου εἰς Λιβερπούλην.

Ἡ κυρία Κερμῶρ συνωδεύετο ὑπὸ γυναικὸς κρεόλης, τῆς τροφῆς τῆς Παυλίνης, ἡ ὁποία τότε εἶχεν ἡλικίαν ὀλίγων μόνον μηνῶν. Εἶχε σκόπον νὰ κρατήσῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Νάντην τῆς Βρετανίας, ὅπου διέμενε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της.

Τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν 24 Μαΐου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἐνῶ ἐβασίλευεν ὀμίχλη πυκνοτάτη, ὁ Νόρτων συνεκρούσθη μετὰ τὸ μέγα ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον Βίγκο. Ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης ὁ Νόρτων κατεβυθίσθη σχεδὸν ἀμέσως, συμπαρασύρων τοὺς ἐπιβάτας του, ἐκτὸς πέντε, καὶ τὸ πλήρωμά του, ἐκτὸς δύο ἀνδρῶν, χωρὶς τὸ ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον νὰ ἡμπορέσῃ νὰ δώσῃ καμμίαν βοήθειαν. Ἡ δυστυχὴς κυρία Κερμῶρ δὲν ἔλαβε καιρὸν οὔτε καὶ νὰ ἐξεέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου της, κειμένου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ σύρραξις, καὶ ἡ τροφὸς ἐχάθη ἐπίσης, μολονότι ἐπρόφθαε νὰνέλθῃ μετὰ τοῦ παιδίου εἰς τὸ κατὰστρωμα.

Ὡς ἐκ θαύματος, τὸ παιδίον δὲν συγκληττηρίθμητο μετὰ τῶν θυμάτων, χάρις εἰς τὴν ἀφωσίωσιν ἐνὸς ἐκ τῶν ναυτῶν τοῦ Νόρτων, ὁ ὁποῖος κατάρθωσε νὰ

φθάσῃ τὸ Βίγκο, κρατῶν τὸ παιδίον.

Μετὰ τὴν καταβύθισιν τοῦ Νόρτων, τὸ ἰσπανικὸν ἀτμόπλοιον, τοῦ ὁποῖου αἱ μηχαναὶ δὲν ἐπεβίβασαν ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν, μολονότι ἡ πρῶρα του ἐβλάδην ἀρκετά, ἐστάθη εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς καὶ κατεβίβασε τὰς λείψους του εἰς τὴν θάλασσαν. Αἱ παρατεταμέναι του ἔρευναι εἰς οὐδὲν ἐπέληξαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ διεσυνθῇ πρὸς τὴν πλησιεστέραν τῶν Ἀντιλλῶν, ὅπου ἔφθασε μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας.

Ἐκεῖθεν ἐπέστρεψαν εἰς τὰς πατρίδας των οἱ ὀλίγοι ναυαγοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον εὖρῃ καταφύγιον ἐπὶ τοῦ Βίγκο. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἰσπανικοῦ ἀτμοπλοίου, ἦσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐρεδιᾶ, πλούσιοι ἄποικοι καταγόμενοι ἐξ Ἀβάνας, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰναλάβουν τὴν μικρὰν Παυλίαν. Τὸ παιδίον τοῦτο εὐρίσκετο, τώρα ἄνευ οἰκογενείας, Δὲν κατάρθωσαν νὰ το μάθουν. Εἰς ἐκ τῶν δύο σωθέντων ναυτῶν ἐδεβαίωσεν, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου ἦτο Γαλλίς, ἀλλ' ἡ γυνὴ τὸ ὄνομά της καὶ ἂν τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν ἦτο ἐγγεγραμμένον εἰς τὸ Πρακτορεῖον τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ το μάθουν;... Δυστυχῶς δὲν ἦτο, ὡς ἐξηκριβώθη ἐκ τῆς ἀνακρισεως, τῆς σχετικῆς μετὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν δύο πλοίων.

Ἡ Παυλίνα, υἱοθετηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἐρεδιᾶ, τοὺς ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἀβάναν. Ἐκεῖ οἱ θεοὶ γονεῖς της τὴν ἀνέθρεψαν, ἀφ' οὗ εἰς μάτην ἐπεχείρησαν νὰνακαλύψουν εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἀνῆλθεν. Εὐφραστάτη, ἐπωφελέθη τῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν τῇ ἔδωσαν, καὶ ἔμαθε νὰ ὀμιλῇ τὴν γαλλικὴν ὅπως καὶ τὴν ἰσπανικὴν.

Ἀλλ' ὡς ἐγινώριζε τὴν ἱστορίαν της, διότι δὲν τῆς τὴν εἶχον ἀποκρύψῃ. Ὅθεν ἡ σκέψις της ἐφέρετο ἀκαταπαύστως πρὸς τὴν Γαλλίαν, πρὸς τὴν χώραν ὅπου πιθανὸν νὰ εὐρίσκετο ἀκόμη ὁ πατὴρ της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐθρήνει, μὴ ἐλπίζων νὰ τὴν ἐπανίδῃ ποτέ.

Ὅσον διὰ τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ, φαντάζεται τις ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπόγνωσίς του, ὅταν συγχρόνως ἐστερήθη τῆς συζύγου καὶ τοῦ μονογενοῦς του θυγατρὶος. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταραχῶν τοῦ πολέμου, δὲν ἡμπόρεσε νὰ μάθῃ ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀπαφασίῃ νὰπέλθῃ ἐξ Ἀγίου Πέτρου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν. Ἡ γυνὴ ἐπομένως ὅτι εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ Νόρτων, καὶ δέντο ἔμαθεν, εἰμὴ συγχρόνως μετὰ τὴν εἴδησιν τοῦ ναυαγίου. Εἰς μάτην προσέθη εἰς ἀναζητήσεις. Αὐταὶ ἄλλα ἀποτελέσματα δὲν εἶχον, παρὰ νὰ τον πείσουν τελείως ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ ἡ κόρη του ἐπνίγησαν, μεθ' ὧν σχεδὸν τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν ναυτῶν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἡ λύπη τοῦ συνταγματάρχου Κερ-

μῶρ ὑπῆρξε τόσον μεγάλη, ὥστε πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθησαν μὴ χάσῃ τὸ λογικόν του. Συγχρόνως ἡσθάνθηε τόσον ἐπικινδύνως, ὥστε ἄνευ τῶν ὑπερανθρώπων περιποιήσεων τοῦ πιστοῦ τοῦ λοχίου Μαρσιάλης, ἡ οἰκογένεια Κερμῶρ θὰ ἐξηφανίζετο μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ της.

Ὁ συνταγματάρχης ἐθεραπεύθη, ἀλλ' ἡ ἀνάρρωσίς του ὑπῆρξε βραδεία. Ἀποφασίσας ἤδη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν, καὶ τὸ ὁποῖον τῷ ἐπεφύλασσε μέλλον λαμπρόν, ἔδωκε τὴν παραίτησιν τοῦ τῷ 1873. Ἦτο τότε τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ συνταγματάρχης ἐξῆσε μονήρης εἰς μικρὰν τινα ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς πολίχνης Σαντεναί ἐπὶ τοῦ Λεϊγρος. Δὲν ἐδέχετο πλέον κανένα του φίλον, καὶ ὡς μόνον σύντροφον εἶχε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποστρατευθῇ συγχρόνως μετὰ αὐτόν. Ἦτο ὡς δυστυχὴς ἐγκαταλειμμένος ἐπὶ ἐρήμου ἀκτῆς μετὰ ναυάγιον, — τὸ ναυάγιον τῆς ἐπιγείου του εὐτυχίας.

Τέλος, μετὰ δύο ἔτη, ὁ συνταγματάρ-

χος Κερμῶρ ἐξηφανίσθη. Μετὰ τὴν πρόφασιν μικροῦ ταξιδίου, ἀπῆλθεν ἐκ Νάντης, ἀλλ' ὁ Μαρσιάλης εἰς μάτην ἀνέμεινε τὴν ἐπιστροφὴν του. Τὸ ἦμισυ τῆς περιουσίας του, —δέκα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, — ἀφῆκεν εἰς τὸν ἀφωσιωμένον αὐτὸν θεράποντα, τὸ δὲ ἄλλο ἦμισυ φαίνεται ὅτι παρέλαβε μαζί του... ἀλλὰ ποῦ;...

Τοῦτο θὰ ἔμενε διὰ πολὺν καιρὸν μυστήριον ἀνεξιχνίαστον.

Ὁ συμβολαιογράφος τῆς οἰκογενείας ἐνεχείρισεν εἰς τὸν λοχίαν Μαρσιάλην τὸ σχετικὸν δωρητήριον, συνοδευόμενον ἀπὸ τὴν ἐξῆς σημείωσιν:

«Ἀποχαιρετῶ τὸν γενναῖον συστρατιώτην, μετὰ τὸν ὁποῖον ἠθέλησα νὰ μοιρασθῶ τὴν περιουσίαν μου. Ἄς μὴ ζητήσῃ νὰ μ' ἐπανεύρῃ, διότι θὰ ἦτο μάταιον. Ἀπέθαναν πλέον δι' αὐτόν, ἀπέθαναν διὰ τοὺς φίλους μου, ἀπέθαναν δι' αὐτὸν τὸν κόσμον, —ὅπως ἀπέθαναν κ' ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποῖους ἠγάπησα περισσότερο ἐπὶ τῆς γῆς.»

Τίποτε ἄλλο.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΑΧΑΝΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Κρατῶ τὴν ὑπόσχεσιν πού σας ἔδωσα, ἀγαπητά μου παιδάκια, καὶ ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ σας διηγοῦμαι τὴν καινούργια ἱστορία, ἀκόμη ωραιότερη καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Φασουλᾶκη.

Γιατὶ ἔμαθα ὅτι εἴσθε καλὰ παιδάκια, καὶ ὅτι ἐκάματε ὠραίας ἐξετάσεις. Ἀκόμη καὶ οἱ μικρότεροι ἀπὸ σας, ποῦ δὲν εἶχαν μαθήματα, εἶπαν καὶ αὐτοὶ εὐμορφα ποιηματάκια. Ἀλήθεια;

Ἐλάτε τώρα μαζί μου. Θὰ σας ὁδηγήσω εἰς ἓνα λαχανόκηπο. Εἶνε μεγάλος· ἔχει καὶ σπιτάκι, καὶ δένδρα, καὶ πουλιά, καὶ σκιές, καὶ νε-

ρά, και δροσιά. Τί ευμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ, τώρα μάλιστα μετ' τὴν ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ!

Κυττάξετε τὰ λάχανά του καὶ τὰ μαρούλια του. Τί μεγάλα ποῦ εἶνε! Ξεύρετε γιατί; Γιατί μέσα σὲ κάθε λάχανο κατοικεῖ ἀπὼνα ἀγοράκι, καὶ μέσα σὲ κάθε μαρούλι, κατοικεῖ ἀπὼνα κοριτσάκι.

Νὰ ἔνα ἀγοράκι ποῦ ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο λάχανο. Νὰ ἀντίκρου τοῦ καὶ ἔνα κοριτσάκι, ποῦ ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο μαρούλι.

Τί ευμορφα, τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε καὶ τὰ δύο! Καὶ τί μικρούτσικα τὰ καϊμένα!...

Τὸ ἀγοράκι ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸ λάχανο, ὀνομάζεται Λαχανάκης. Τὸ κοριτσάκι ποῦ κατοικεῖ εἰς τὸ μαρούλι, ὀνομάζεται Μαρούλιω.

Τὸ λάχανο τοῦ παιδιοῦ εἶνε φυτευμένο εἰς τὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ τετραγώνου τῶν λαχάνων. Τὸ μαρούλι τοῦ κοριτσοῦ εἶνε φυτευμένο εἰς τὴν τελευταία γραμμὴ τοῦ τετραγώνου τῶν μαρουλιῶν.

Ὡστε λοιπὸν τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ἀγοράκι εἶνε γείτονες, γιατί τὰ πράσινα σπιτάκια τῶν εἶνε ἀντίκρου-ἀντίκρου.

Καὶ γι' αὐτό, ὁ Λαχανάκης καὶ ἡ Μαρουλιῶ ἔγιναν φίλοι.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ολα παράξενη αὐτὴ ἡ λέξις: γραμματοσυλλέκτης! Ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ σημαίνει τὸν συλλέγοντα γράμματα, σημαίνει τὸν συλλέγοντα γράμματα ὁ...

σ. η. α... Ἀλλ' ἦτο ἡδὴ ἀρκετὰ μεγάλη ἡ λέξις γραμματόσημον, τὸ δὲ τρισύνθετον γράμμα το σ. η. μ. ο. σ. υ. λ. λ. ε. κ. τ. η. σ. ὅθ' ἦτο ὁλωσδιόλου ἀνυπόφορον, καὶ δι' αὐτὸ ἡ κοινὴ συνήθεια τὸ ἐσυντόμεισεν. Οὕτως, οἱ συλλέγοντες γραμματόσημα ἐπεκράτησε νὰ λέγονται γραμματοσυλλέκται, καὶ ὅσοι εὐρίσκουν τὸ ἐπίθετον ἐσφαλμένον, εἰμποροῦν νὰ μεταχειρίζονται ἔν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐμπεριέχει ὁλόκληρον τὸ γραμματόσημον καὶ ἴσως ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα καλλίτερα: τὸ ἐπίθετον γράμμα το σ. η. μ. ο. σ. υ. λ. λ. ε. κ. τ. η. σ. ...

Ἀλλὰ σταθῆτε! ὁ σκοπὸς μου δὲν εἶνε νὰ σας κάμω σήμερον μάθημα γραμματικῆς καὶ ἐτυμολογίας. Ἡξεύρετε, ὅτι δὲν μου ἀρέσουν τόσοι τὰ σχολαστικά, καὶ ὅτι δὲν δίδω καὶ πολλὴν σημασίαν εἰς τὰς λέξεις. Ἐμένα μ' ἐνδιαφέρουν περισσότερο τὰ πράγματα. Καὶ ἂν ἤρχισα οὕτω τὴν ἐπιστολήν μου, εἶνε διότι τὰ νέα γραμματόσημα καὶ τὰ νέα εἰκονογραφημένα Δελτάρια, τὰ ὁποῖα ἐξεδόθησαν κατ' αὐτὰς, μ' ἐκκμαν νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς συλλογὰς καὶ τοὺς συλλέκτας τῶν, καὶ εὐρέθην εἰς κάποιαν ἀμνηχανίαν πῶς νὰ ὀνομάσω μὲ μίαν λέξιν τοὺς τελευταίους αὐτοὺς.

Ἀλήθεια, τὰ εἶδατε τὰ νέα μας γραμ-

ματόσημα καὶ τὰ νέα Δελτάρια; Σὰς ἤρεσαν τὰ εἰκονογραφημένα Δελτάρια μετ' τὴν πλουσίαν συλλογὴν τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν μνημείων, καὶ τὰ γραμματόσημα μετ' τὸν περὶ ποδοδὲ Βρμῆν καὶ τὴν ἀρχαϊκὴν τῶν διακόσμησιν; ... Ἡκουσα πολλὰ παράπονα ἐναντίον τῶν. Ἄλλοι τὰ ἤσαν πρόστυχα, ἄλλοι τὰ εἶπαν κακότεχνα, ἄλλοι παρεπονέθησαν ὅτι δὲν ἔχουν ἀρκετὴν γόμην διὰ νὰ κολλοῦν. ... Ἡξεύρω ὅμως ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε μεμψιμοιρα καὶ διὸ εὐχαριστοῦνται εὐκολώτερα ἀπὸ τοὺς μεγάλους. Φαίνεται, ὅτι κατὰ τοῦτο εἶμαι κ' ἐγὼ παιδί, διότι εὐχαριστοῦμαι εὐκολα, καὶ τὰ νέα μας γραμματόσημα μοῦ ἤρεσαν. Βέβαια, δὲν ἔχουν τὴν λεπτήν τέχνην τῶν Ὀλυμπιακῶν μας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀριστουργήματα, ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πραγματικῶς γραμματόσημα τοῦ κόσμου. εἶνε ὅμως καὶ αὐτὰ ἀρκετὰ ευμορφα. ἔπειτα ἔχουν τὴν ἐλληνικὴν εὐγένειαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. ... Κανὲν ἄλλο Κράτος δὲν ἐκδίδει γραμματόσημα τόσο λαμπρῶς στολισμένα, μετ' τὴν αἴγλην τῆς μεγάλης ἀρχαιότητος. Διὰ τοῦτο τὰ ἐλληνικὰ γραμματόσημα, μετ' τοὺς μιανόνδρους τῶν, μετ' τὰ κιονόκρανα, μετ' τὰς Ἑρμᾶς τῶν, μετ' τὰ ἀετώματά τῶν, μετ' τὰ ἄρματα τῶν — ὅλα ἐμβλήματα γνησίως ἐλληνικά, — διακρίνονται καὶ διαπρέπουν εἰς τὰς συλλογὰς. Ἐμπρός τῶν τὰ ξένα γραμματόσημα φαίνονται ὡς βάρβαρα.

Τώρα, ἐπειδὴ κάθε ἐκδοσις νέων γραμματοσήμων ἐνδιαφέρει κυρίως τοὺς γραμματοσυλλέκτας, ὡς εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις καὶ δι' αὐτοὺς. Ἰποθέτω, ὅτι ὅλοι ὅσοι μὲ ἀναγινώσκουν, εἶνε ἢ ὑπῆρξαν γραμματοσυλλέκται. Δὲν ὑπάρχει παιδί, ποῦ νὰ μὴ κατελήφθη, εἴτε διὰ πολὺν εἴτε δι' ὀλίγον καιρὸν, ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν. Κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ὅταν ἤμην εἰς τὴν ἡλικίαν σας, πόσον καιρὸν καὶ

πόσα χρήματα ἐξώδευσα διὰ μίαν συλλογὴν, ἢ ὅποια δὲν ἐφθασε ποτὲ οὔτε. ... τὸ δεκάκις χιλιοστὸν τῆς τελειότητος! Ἀλήθεια, τί κόπος χαμένος! Ἄν μίαν συλλογὴν γραμματοσήμων, διὰ νὰ εἶνε τελεία, πρέπει νὰ περιλαμβάνη ὅλα τὰ ἐκδοθέντα γραμματόσημα εἰς τὸν κόσμον, — ἂν οὔτε ὁ Τσάρος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν σχετικῶς τελειότεραν συλλογὴν, δὲν κατάρθωσεν νὰ τὴν συμπληρώσῃ, διότι λείπουν ἑκατοντάδες γραμματοσήμων, — ἂν συλλογὴ ἐξ εἰκοσι χιλιάδων διαφόρων γραμματοσήμων, ταινιῶν καὶ δελταρίων δὲν ἔχη πλέον καὶ τόσην σημασίαν, — φαντασθῆτε τί εἶνε αἱ συλλογαί, αἱ ἐκ 500 ἢ 1000 τεμαχίων, τὰς ὁποίας μετ' τόσοις κόπους καὶ ἀγῶνας καταρτίζουσιν οἱ κοινοὶ γραμματοσημόφιλοι! Ματαιοπονία, καὶ τίποτε περισσώτερον.

Καὶ ὅμως, δὲν εἶνε ἀνωφελὲς πρᾶγμα ἡ κατάρτισις μιᾶς συλλογῆς, ἔστω καὶ τῆς ἀτελεστεράς. Οἱ παιδαγωγοὶ μάλιστα τὴν συνιστοῦν, — ὅθ' οἱ πιστεύετε; — ὡς καὶ τι ὠφέλιμον. Πρῶτον εἶνε μία ὠραία διασκέδασις, μία μεγάλη εὐχαρίστησις. Δεύτερον εἶνε μία ἀκουσία οὕτως εἰπεῖν μελέτη διότι πόσην ἱστορίαν καὶ πόσην γεωγραφίαν δὲν ἀναγκάζεται νὰ μάθῃ κανεὶς — ἡ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ, — συλλέγων γραμματόσημα! Τρίτον, συνειθίζει τοὺς μικροὺς ἐνωρὶς εἰς τὸ νὰ ἔχουν μέθοδον καὶ τάξιν. Τέταρτον, τοὺς ἐξασκεῖ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, εἰς τὴν ἐμπορικὴν συναλλαγὴν, καὶ τοῖς παρέχει ὀλίγην πείραν τοῦ κόσμου, — τὴν ὁποίαν φεῖ! τὰ βιβλία καὶ τὰ σχολεῖα δὲν δίδουν πάντοτε. ...

Βλέπετε, ὅτι ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς ἡ συλλογῆς τῶν γραμματοσήμων. Νὰ σας εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ὅθ' ἐπρωτιμύστα τὰς συλλογὰς τῶν ἐντόμων καὶ τῶν κογχυλίων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ γίνονται τοῦ συρμού εἰς τὴν Εὐρώπην. Τὰ παιδιὰ διασκεδάζουν καὶ ὠφελοῦνται ἀπὸ αὐτὰς πολὺ περισσώτερον, φαίνεται δὲ ὅτι — ἐπειδὴ πάντοτε οἱ συρμοὶ παρέρχονται. — ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ μικροκοσμος θὰ βαρεθῇ τὰ γραμματόσημα καὶ θὰ ἐπιδοθῇ σύσσωμος εἰς τὰ ἔντομα καὶ εἰς τὰ κογχύλια. Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχεῖτε, νεαροί μου γραμματοσημόφιλοι! ὅθ' περάσουν πολλὰ χρόνια διὰ νὰ γίνῃ αὐτό, — καὶ εἰμπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΙΛΩΝ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τὴν Εὐτυχία πάντα προσμένω Ὀλος λαχτάρα καὶ καρδιοχτύπι, Σὺν νάνε κατὰ καλὸ χαμένο Ποῦ εἶχα πρῶτα καὶ τώρα λείπει. Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δὲ θέλω χάρι Κι' ἐλεημοσύνη δὲν θὰ ζητήσω. Τὴν Εὐτυχία ποῦ μοῦχουν πᾶρη, Τὴν Εὐτυχία γυρεύω πίσω.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 215)

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλειῶς καὶ τῆς Ἀγλαΐας, ἐπὶ καθρᾶς κλίνης, ἐντὸς θερμοῦ δωματίου, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὰς δύο ἡγαπημένας του καὶ ἀναμένων τὸν ἱατρὸν. Εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους οὐδεὶς εἶχε μείνῃ. Ἡ θύρα ἦτο κλειστή. Καὶ αὐτὸς ὁ Κέρβερος εἶχε παρακολουθήσῃ τὸν ἀσθενῆ κύριόν του.

Δ'

— Ἐφέτος μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν θὰ σας φέρῃ πλέον ὁ καϊμένος ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς, εἶπεν ὁ ἱατρός, θλιβερώς κινῶν τὴν κεφαλὴν, εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἀφοῦ ἐπισκέφθη τὸν ἀσθενῆ.

— Εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὐρίσκειται, προσέθηκε, φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῷ ἔλθῃ πυρετός, πυρετός πολὺ δυνατός. Σὰς εἰδοποιῶ νὰ μὴ φοβηθῆτε, διότι θὰ παραληρῇ ἴσως. ...

Καὶ μετὰ τινα σιγὴν, ἀποχαριετῶν τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἔριψε, μετ' τὴν ψυχρότητα τοῦ ἱατροῦ, τὰς ὀλίγας ταύτας ἀπελπιστικὰς λέξεις:

— Ἄν τῷ ἔλθῃ ἔσθ' ὁ πυρετός αὐτός, δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἐλπίς.

Καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Πόσον συνεπάθει εἰς τὸν καλὸν ἄνθρωπον περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἱατρός δὲν εἶχεν οὐδεμίαν ἐλπίδα!

Καὶ ἐτυλλογιζέτο, ὅτι τὰ ἄνθη τῆς ἀμυγδαλῆς ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀγαθὴν τοῦ καρδίου. Ὡ! τὸν καϊμένον τὸν μπάρμπα-Σταῦρον! ν' ἀποθάνῃ εἰς τὰ χέρια τῆς αὐτῆς, ὁ ὁποῖος τοσάκις τῇ ἐπροξένησε πολλὴν χαρὰν καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν μετ' τὴν ἀπλοϊκὴν του συναναστροφὴν καὶ τὰ εὐγενικά του δῶρα, τὰς ἀπὸ ἄνθη ἀμυγδαλῆς ἀνοδοδέμας του. Τὸν δυστυχῆ μπάρμπα-Σταῦρον! Καὶ νὰ βλέπῃ τώρα μέσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νὰ καταβάλλεται τόσο ταχέως ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ὁ υγιέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος! Καὶ νὰ μὴ ἔχη ἐλπίδας περὶ τῆς ζωῆς του ὁ ἱατρός! Ἄ! τὸν δυστυχῆ τὸν μπάρμπα-Σταῦρον, πῶς τὸν ἐλυπεῖτο, καὶ πῶς τὸν ἐκλαίει.

Ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του. — Μπάρμπα-Σταῦρον, τῷ λέγει, ὁ ἱατρός εἶπε πῶς εἶσαι καλλίτερα. — Ἀχ! κυρία Ἀθηνᾶ, ἐγὼ ξεύρω πῶς εἶμαι, ἐγὼ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ποῦ δὲν εἶμαι καλά, καὶ τί λέει ὁ ἱατρός δὲν τὰ ἐξετάζω. ... Ἀχ! κυρία Ἀθηνᾶ, ὁ μπάρμπα-Σταῦρος δὲν θὰ σας φέρῃ πλέον ἀμυγδαλῆς. — Καλέ, τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; διέκρινεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ συγκινουμένη ἐκ

νέου, ἐνῶ ἡ Ἀγλαΐα καὶ ἡ Κλειῶ ἤρχοντο τὰ δάκρυα.

— Αὐτὸ ποῦ σου λέω, κυρία Ἀθηνᾶ, ξεύρω ἐγὼ τὴν κατάστασί μου· μόνο μίαν χάρι θὰ σε παρακαλέσω...

— Ἐλεύθερα, μπάρμπα-Σταῦρον, εἶπεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, νεύουσα εἰς τὰς θυγατέρας νὰ ἐξέλθουν. Καὶ ἀφοῦ αὐταὶ ἐξῆλθον:

— Ἐγὼ ἔνα παιδί, κυρία Ἀθηνᾶ...

— Μὰς το εἶπες, μπάρμπα-Σταῦρον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μὰς το ἔφερες νὰ το ἰδοῦμε τώρα τόσα χρόνια...

— Δὲν σὰς το ἔφερα, κυρία Ἀθηνᾶ, διότι ἦταν μωρό, ὅταν σὰς ἐγνώρισα, καὶ ἔπειτα τὸ εἶχα σὲ μίαν γυναῖκα δώδεκα τοῦ ἀνεοφρεφῆ, καὶ ὅταν ἀπέθανεν ἔξαφνα ἐκεῖνη ἡ καλὴ γυναῖκα ἀντιπροέφρυσεν, τὴν κλεισα ἔς τὸ ὄρφανοτροφεῖο τοῦ Χατζῆ-Κώστα τὸ ὄρφανό μου, καὶ δὲν το ἔδωκα παρὰ μόνον τὰς γιορτᾶς. Βλέπεις, μοῦ ἐσπάρσας τὴν καρδίαν ὅσα τῶδ' ἔλεπα τὸ καϊμένο, καὶ συλλογιζόμενον πῶς μοῦ το ἐχάρισεν ὁ Θεός! Ἀπάνω σὲ ποῖα μεγάλη δυστυχία ἀπέκτησα αὐτὴν τὴν παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν μου, καὶ πῶς εἰς ἔνα βρέφος ἔγινα πατέρας, ἐνῶ δὲν ἤμποροῦσα νὰ διατηρήσω τὸν ἑαυτόν μου...

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ το ἀναθρέψω, ἀφοῦ ὁ Θεὸς καὶ ἡ συμφορὰ μοῦ το ἐρρίψαν ἐπὶ τὴν ἀγαθὰ μου τὸ ἀδύνατον πλάσμα... τὸ ὄρφανό... Ἀχ! κυρία Ἀθηνᾶ, εἶνε ἔνα ἀγγελοῦδι, καὶ πρὶν πεθάνω ἤθελα νὰ το φιλήσω καί, νὰ τοῦ πῶ, πῶς ἐσὰς μόνο ἔχεις ἐς αὐτὸν τὸν κόσμο γονεῖς.

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ δὲν ἤμποροῦσε πλέον νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, καὶ, ἐνῶ αὐτὰ ἔτρεχον ἄφθονα, λέγει:

— Ἄν θέλῃς, μπάρμπα-Σταῦρον, νὰ στείλωμε νὰ το φέρωμε τὸ παιδί σου, ὅθ' οὐ καμώμεν μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν... — Ἀχ! καί, κυρία Ἀθηνᾶ, νὰ μοῦ το φέρετε, νὰ το ζητήσετε ἀπὸ τὸ ὄρφανοτροφεῖο τοῦ Χατζῆ-Κώστα νὰ το ἀφήσουν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ ἰδῶ ἀκόμη μίαν φορὰ πρὶν κλείσω τὰ μάτια τὴν γλυκερὰ μορφὴν τοῦ Κίμωνός μου.

Τώρα πλέον ἡ κυρία Ἀθηνᾶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς. Ὁ λολύζουσα, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ κατέφυγεν εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ζητεῖ τὸ παιδί του, τῷ λέγει, νὰ τοῦ το φέρωμεν νὰ το ἰδῇ, καὶ το λέγουν Κίμωνα.

Καὶ ἐκάθησε, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα πλησίον τοῦ κυρίου Φιλίππου, ὅστις συγκινημένος καὶ αὐτός:

— Νὰ στείλωμεν νὰ φέρωμεν εἰς τὸν δυστυχῆ πατέρα τὸ ἀγοράκι του, ἀμέσως πρὶν ἀποθάνῃ ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Καὶ προσέθηκε μετ' σιγαλὴν φωνήν:

— Ὡ! Θεέ μου! τί σύμπτωσις νὰ το λέγουν Κίμωνα.

Ἐξῆλθε δὲ ἐπὶ τῶν δύο βακτηριῶν τοῦ στηριζόμενος καὶ συγκινημένος ὁ

κύριος Φίλιππος, καὶ ἐδῶκε διαταγὰς νὰ ὑπάγωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Ὁρφανοτροφεῖον τοῦ Χατζῆ-Κώστα καὶ νὰ ζητήσωσι τὸ δυστυχὲς τέκνον, διότι ἀποθνήσκει ὁ μπάρμπα-Σταῦρος.

— Ὑπάγωμεν, λέγει ἐπιστρέψας εἰς τὴν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ὑπάγωμεν νὰ παρηγορησώμεν τὸν δυστυχῆ πατέρα, ἕως ὅτου νὰ φέρουν τὸ τέκνον του.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μπάρμπα-Σταῦρου, καὶ εὗρον τὰ δύο τῶν κοράσια ἐκεῖ νὰ κλαίωσιν ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐπρόσθασαν τὸν μπάρμπα-Σταῦρον νὰ λέγῃ εἰς αὐτὰ:

— Πόσον σὰς ὁμοιάζει ὁ Κίμων μου... Νὰ τον ἀγαπᾶτε ὡς ἂν ἀδελφὸς σας, γιατί σὰς ὁμοιάζει, πολὺ σὰς ὁμοιάζει...

Καὶ αἴφνης προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὴν θύραν ἐνῶ εἰσῆρχοντο ὁ κύριος Φίλιππος καὶ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ· τοὺς προσήλωσεν ἀπλανεῖς, καὶ αἱ παρειαὶ τοῦ ἤρχισαν νὰ χρωματίζονται. Ἀπώθησεν ὀλίγον τὸ σκέπασμά του ὁ δυστυχὴς ἀσθενὴς ὡς ἐάν εἶχε στενοχωριάν. Ἦτο ἡ στενοχωρία τοῦ πυρετοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε προῖδη καὶ ἐφοδεῖτο ὁ ἱατρός. Καὶ ἤρχισε νὰ παραληρῇ:

— Νάτος, νάτος, ἄχ! πῶς τρέχει!.. Καϊμένος πατέρας! Φωνάζει. «Κίμων, Κίμων, σώσατε τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου». Ἀχ!

Ἐσιώπησεν ὀλίγον ὁ ἀσθενὴς, ἐνῶ τὰ χεῖλη του ἐκινούοντο ὡς ἐάν παρελθῇ ἀκόμη ἐνῶ δὲ ὅλοι ἐγονυπέτησαν γύρω εἰς τὴν κλίνην του καὶ ὁ κύριος Φίλιππος ἐρρίφθη, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, εἰς μίαν καθέκλαν. καὶ ὅλων τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἄφθονα, αὐτὸς ἐξηκολούθησεν ὑψὸν τὴν φωνήν:

— Φεύγω ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὡς ποῦ νὰ γυρίσω ἦτανε καμένο!... ὅλη ἡ Κωνσταντινούπολις καίεται, ὅλο τὸ Σταυροδρόμι. Περιπατῶ μέσα εἰς τὰς φλόγας. Ἐκεῖ ἐστὶ Μνηματόκλα βλέπω ἕναν ἄνθρωπον... Νάτος! νάτος! πῶς φωνάζει γιὰ τὸ παιδί του:

— «Κίμων! Κίμων! Σώσατε τὸν Κίμωνά μου, τὸ παιδί μου!»...

Ἐδῶ πλέον ἐλοφύρομένη ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΚΑΛΗΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΔΕΣΧΟΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιάγκος εἶχε θυμώσῃ πολὺ τὴν μητέρα του. Ἐπομένως ἐφοδεῖτο εἰς τὸ γυμνὰ μὴ χάσῃ τὸ φροῦτό του.

Τῶντοι, μόλις ἔφραχν τὰ φρούτα, ἡ μητέρα μετ' ὀνόν ἐπιπλήθει· τὸν ἐρωτᾷ:

— Ἄν ἐσὺ τώρα εἶχες ἕνα τέτοιο κακὸ παιδί, τί θὰ ἔκανες;

Καὶ ὁ Γιάγκος:

— Ὅθ' τοῦ ἔλεγα: «Ἐλα, πάρε πιά καὶ σήμερον, μὰ ἂν το ξανακάμῃς...»

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Ὀλίμπου

Μετά τοῦ παρόντος φύλλου διανεμέται Ἀγγελία καὶ Δελτίον Ἐγγραφῆς εἰς τὰ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ τοῦ κ. Γρηγορίου Σινοπούλου (Φαίδωνος.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΕΤΑ χαρᾶς δημοσιεύω σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς συνδρομητρίας μου *Εὐφροσύνης Δημητρακοπούλου*, ἀνεψιᾶς τοῦ φίλου συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου, ἡ ὁποία ἔτυψε φέτος τοῦ βραβεῖου Μπότση, τοῦ ἀπονεμομένου εἰς τὴν ἀρίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἰνστιτούτου.

Καὶ τὸ Ράλλειον βραβεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον διαγωνίζονται αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι, ἔλαβε φέτος μαθήτρια ὅχι ξένη εἰς τὸν κύκλον μας, — ἡ *Ζωὴ Ἀναστασίας*, ἡ ὁποία ἔως πέρυσι ἦτο συνδρομητρία μου καὶ εἶχε τὸ ψευδώνυμον *Ἀθώα Ποιμενίς*. Ἐπειδὴ ὅμως, κατὰ σύμπτωσιν ὡς μανθάνω, δὲν ἀνενέωσε τὴν συνδρομὴν τῆς καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶνε πλέον εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν, δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω καὶ τὴν εἰκόνα τῆς, μεθ' ὅλην τὴν ὑπερφάνειαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς φίλης μου. Λυποῦμαι πάρα πολὺ δι' αὐτὴν ἄλλ' ἐδῆλωσα, ὅτι μόνον τῶν ἐν ἐνεργείᾳ συνδρομητριῶν θὰ δημοσιεύω τὰς εἰκόνας, ὅταν βραβεύωνται, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω παρατυπίαν, ἡ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ παρεξηγητοῖτο.

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»

Ἡ διέθυσσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πανακοθήκη», ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς φωτοτυπικῶς ἐν ἀπὸ τὰ ὁραϊότερα ἔργα τοῦ Γύζη, τοῦ μεγάλου Ἑλληνικοῦ ζωγράφου, τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖον». Ἡ εἰκὼν αὕτη, ὡς ἐκ τοῦ θέματος τῆς, ἐνδιαφέρει ἐξόχως τοὺς Ἑλληνόπαιδας, καὶ νομίζω ὅτι κάθε παιδίον δωματίου πρέπει νὰ στολισθῇ με αὐτήν. Ἡ φωτοτυπία εἶνε πάρα πολὺ ἐπιτυχημένη, καὶ μεγάλη ὅσον δύο ὁμοῦ σελίδες τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τοῦ πλατέος τῆς περιθωρίου Παντοῦ πωλεῖται φράγκα τρία. Ἄλλ' ἐξαιρετικῶς, χάριν τῶν Ἑλληνοπαιδῶν, ἡ διέθυσσις τῆς «Πανακοθήκης» παρέχει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» τὴν λαμπρὰν αὐτὴν φωτοτυπίαν μόνον ἀντὶ φράγκων δύο (2). Ὅποιοι λοιπὸν θέλει νὰ στολισθῇ τὸ δωμάτιόν του μετ' ἡν θαυμασίαν εἰκόνα τοῦ Γύζη, ἃς μου στείλῃ δύο φράγκα καὶ θὰ τὴν λάβῃ ἀσφαλῶς. Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ περάσουν οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ τὴν ἀγοράσουν.

ΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ 22ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

Ἴδου λοιπὸν καὶ ὁ κύριος Βαρώνος Μυγχαζοῦεν, ὁ διάσημος περιηγητὴς καὶ διασημότερος ψεύστης, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐκρύβῃ τὸσον καλὰ διὰ νὰ μὴ τον καταπιῇ ὁ κροκόδειλος, ἐν τούτοις ἀνακαλύπτεται μάλιστα στραφῇ τὸ φύλλον οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνης νὰ γίνῃ βάσις. Θὰ τον ἴδῃτε τότε ἐσφηνωμένον ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ ἐνὸς δένδρου εἰς τὴν ρίζαν τοῦ ἄλλου, μεταξὺ τῶν ὀνύχων τοῦ τέρατος καὶ τῶν κάτωθεν ὑδροβίων φυτῶν, ὅπως τὸν βλέπε καὶ ἀπέναντι.

Ἡ πληθώρα τῆς ὕλης μ' ἐμποδίζει πάλιν νὰ παντήσω ἐν ἐκτάσει εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος. Θάναθόν μ' ἐμπεδίζει διὰ τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα, θὰ παραλείψω δὲ καὶ ὅλας τὰς Πληροφορίας καὶ τοὺς Ἀσπασμούς.

Μίαν ἐξαίρεσιν μόνον θὰ κάμω διὰ τὸν Θεαγένην, ὁ ὁποῖος, καθὼς βλέπετε εἰς τὰς Δημοτεύσεις, ἐκδίδει προσεχῶς ἐν βιβλίον του, — «Ρο-

δοδάκτυλος; Ἡὼς» ὀνομάζεται — καὶ πρέπει νὰ σῶς τὸ συστήσω. Ὑποβίβω ὅτι καλὰ πράγματα θὰ ἔχῃ μέσα, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς καὶ ἀπὸ τῆς ἐν γένει ἑρᾶς τοῦ φίλου μου αὐτοῦ εἰς τὸν κύκλον μας. Ἄλλως τε ὡς φίλοι καὶ συνάδελφοι πρέπει νὰ βοηθῆσθε ἀνιδεικῶς, καὶ ὅταν ἔνας ἀπὸ σᾶς ζητῇ νὰ ἐκδώσῃ τὸ πρῶτον του βιβλίον, ὁ εἰσετε νὰ ἐγγράφεσθε ὅσοι δύνασθε.

Μίαν ἐξαίρεσιν καὶ διὰ σέ, Βασκὲ τῆς Ἐρήμων. Στείλῃ μου σὲ παρακαλῶ, τὴν διέθυσσίν σου, διότι τὴν ἔχασα καὶ δὲν ἤξεύρω ποῦ νὰ σου στείλω κατὰ τετράδια Μ. Μυστικῶν.

Ἐγμὴ τῶν Κυθῆρων (Ο. Ν.) σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμεῖς, καὶ ἀναμένω ἐπιστολὴν σου μετ' ἐπιστολῶν καὶ καθαρῶτερων.

Κύνειον Ἰσχυρὰ, πόσον καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς. . . Ἐννοεῖς;

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: «*Ε.Λ.ἡν Βώσκη* (Μ. Β. αὐτὸ, ἡ ὁ ἐλευθερον)» *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (Ε. Σ.) καὶ *Μαύρην Προσωποδιδόρον* (Α. Η.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ *Κόρη* τῶν *Ἀλπεων* μετ' ἡν *Ἀρθοῦσαν Νέοτητα*, *Μικρὰν Καταργάραν*, *Ἀριάδνην* τῆς *Κρήτης* καὶ *Νέον Ναύτην* (μετὰ τὸ ὀνόματά των) — ὁ *Πλευριτωμένος Γάτος* μετ' ἡν *Χιωτοπούλαν*, *Χρυσοθήραν* τῆς *Ἀφρικῆς*, *Μυστικὸν Ψευδώνυμον*, *Ζικ-Ζάκ* καὶ *Χαραυγὴν* — τὸ *Ἀρθος* τῆς *Ἰπομονῆς* μετ' ἡν *Εὐθύμον Κόρην* καὶ *Ἀνοξιάτικην Βραδυὰν* — ἡ *Σκόνη* τῶν *Ἀθηνῶν* μετ' ἡν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Ἀρθος Ἀγθῶν* καὶ *Πειραικὴν Ἀῦραν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μετ' ἡν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληγίδα*, *Μαραμένον Φύλλον* (μετ' ὀνόματά των) *Βασιλέα* τῶν *Ναυτῶν* καὶ *Ἐνδοξον Ὑφαντὴν* — ὁ *Παρδαλὸς Γάτος* μετ' ὁ *Ρόδον* τοῦ *Ἀπριλίου* (διὰ νάνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — τὸ *Νευρόσταστον* μετ' ὁ *Θεαγένην*, *Ἐαρινὸν Ἀρωμα*, *Κόρην* τοῦ *Βουροῦ* καὶ *Σαρδανάπαλον* — ὁ *Ἀτίθαστος* μετ' ὁ *Νοσταλγὸν Ἑλληγνα*, *Σκαφιδάκι*, *Ξαυθὴν Βοώπιδα* καὶ *Χιονοσκεπὴ Δίρην*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* (ὠμίλησεν ὁ ἴδιος ὁ Κασκαμπέλ, διότι ἦτο καὶ ἐγκαστήριμθος) *Μέλιον* καὶ *Καλόγηρον* (αὐτὸ συμβαίνει κάποτε: τὰ τετράδια λερώνονται καὶ ὁδὸν ἔσως, ἂν εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃς ἐν ἄλλῳ, θὰ ἦτο καλλίτερον) *Ἀποκτεῖναι Ἑλπίδα* (χαίρω ὅτι τὸ διήγημά μου ἐκείνο συνετέλεσε νὰ πάρῃς ἄριστά) *Ἀῦραν* τῆς *Κερκύρας*, *Κωπηλάτιδα* *Κύθρον* (ἐστειλὰ) *Κόρην* τοῦ *Στοιμῶδος*, *Λικατερίνην* *Πολλὰ* *κη* (ἔλαθον) *Καραμπαμπᾶν* (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μου γράψῃς τῶρα τακτικά) *Ἐφεσιακὴν Κόρην* (σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) *Ἀνεμοζάλην* (τί κρίμα ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας!) *Κρητικὸν Κάστανον* (ἡ *Κικὴ σ'* εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφίαν) *Νέμον* (εἰς τὴν παρτίδα σου ἔχω δύο συνδρομητὰς: τὸν *Ἀράκι* τοῦ *Γαλατεῖ* καὶ τὸν *Κῦμα* τῆς *Ἀμάστειδος*, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως θὰ μάθουν ὅτι ἐπιθυμεῖς νάνταλλάξῃς μετ' αὐτῶν Μ. Μυστικὰ καὶ μετὰ τὸ ὄνοματά των) *Ἀτράμητον Ἰεραπόστολον* (εὐχὲ διὰ τὰς μεταφράσεις: δυστυχῶς ὅμως δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις τῶν συνδρομητῶν μου, ἀλλὰ μόνον τῶν συνεργατῶν μου) *Ἐρυθρὸν Νέφρον* (καμμία πληροφορίαν σήμερον τοῦ ψευδώνυμου ἐκείνου ἡμπορεῖ νὰ κάμῃς χρήσιν, ἀλλὰ σοῦ λέγω ὅτι δὲν μου ἀρέσει, διότι κανεὶς δὲν θὰ το ἐνοήσῃ, καὶ οὐ εἶνε εὐχολον, ἀλλ' ἀπεναντίας δυσκολοπρόφερτον) *Ἀετὸν* τοῦ *Ὀλύμπου* (διὰτὶ στέλλει καὶ αἰνίγματα; δὲν εἶδες τί λέγει ὁ ὁδογός;) *Ἀταβύριον Ῥόδου*, *Ἰ.Ε.* καὶ διὰ τὰς νέας Αἰγυπτιακὰς *Σελίδας* *Χωλὸν Διάβολον*, *Ἰ.Ε.Ε.* διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολὴν πολὺ μ'

εὐχαρίστησε ποῦ μου ἔστειλες τὴν φωτογραφίαν σου: εἴθε νὰ βραβευθῇς γρήγορα διὰ νὰ μου στείλῃς καὶ μεγαλητέραν πρὸς δημοσίευσιν) *Ἀμαρυντίδα* (ἐστειλῇται) *Ἀφροδίτην* τῶν *Μεδίκων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 5 *Ἰουλίον* θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδν νὰ γράψωσ τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φράκίλλους, ὡν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

292. Λεξιγράφος.

Εἶδες αἰνίγματα ἱκανά,

Ἰδὲς καὶ τοῦτο τώρα:

Μὲ νόταν καὶ με στανᾶ

Κάποια θὰ εὕρῃς χώρα.

Ἐστέλη ἐπὶ Νικολάου Κ. Λεκατάλλου.

293. Στοιχειογράφος.

Σὲ μαγεύει ἡ ὁραία ὄψις;

Τὸ κεφάλι του ἂν κόψῃς,

Χάνεται ὅλον του τὸ κάλλος

Καὶ ἐξ ἄλλου γίνεται ἄλλος.

Ἐστέλη ἐπὶ Λυκοφίας Κλωσσίδου.

294. Λένεγμα.

Μὲ βλέπεις ὅταν στέκεσαι,

Σὺν περπατεῖς μετ' ἡνείκε;

Ὅταν πεινᾷς δὲν με θωρεῖς

Θὰ μ' ἴδῃς σὺν πεθάνῃς.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Θεοφάνους.

295. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὕστατον ἔστ' ὕγιες καὶ σῶον. Τὸ δευτερόν μου παριστᾷ ἑνα παμφάγον ζῷον. Τὸ τρίτον μου ἔχει θυμὸν, — μὰ διατὶ δὲν εὐρεῖς. Σὺ δὲ τέταρτον ἐν φρόνιμον ἐπίθετον θὰ εὕρῃς.

Τὸ πέμπτον μου εἶνε καρπὸς ποῦ ὅλους μεγαλύνει. Καὶ τέλος ἑνα κτητικὸν τὸν ρόμβον συμπληρῶναι.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Πανθοῦσης Καρδίας.

296-297. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Ἐγὼ εἶμι ἐν ἀστεῖον πανόραμα.

2. — Ἐπῆες τόσον, ποῦ ἦταν μία κηδεῖα!

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Κεραμιδοῦ.

298. Συμπεληρῶσαι φράσεις.

Νάντικατασταθὸν τάποσιωπητικὸν διὰ τῶν κατὰ τῶν οὐσιαστικῶν:

Ἡ δύναμις τοῦ ταύρου ἔγκειται εἰς τὰ..... τοῦ κόπρον εἰς τοὺς....., καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ.....

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Λοξίου.

299. Μαγικὸν γράμμα μετὰ συλλαβικῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνδὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι: λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ νάποτελουν ἀρχαίαν βασιλοπούλαν. — Τῆνος, ῥήσις, ἀρκάδι.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνου.

500. Φωνηεντόλιπον.

ν θ ρ π - ν - τ - ξ ρ ς

τ - χ μ ς - θ - τ - ρ ς

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλαμίδου.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[Ἡ λέξις *λεπτά* 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας] *λεπτά* 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀνωτέρω τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εἰσαγόμενα καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μείνουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.]

Θεαγένης λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ δηλώσῃ εἰς τοὺς μεγαλητέρους τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως» ὅτι ἐκδίδει προσεχῶς βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ροδόζυκτος Ἡὼς», ἡ τοῖς συλλογῇ διηγημάτων, ποιημάτων κτλ. ἀπάντων πρωτοτύπων αὐτοῦ ἔργων, καὶ ὁ βουλόμενος νὰ ἐγγράφῃ ἡ νὰ λάβῃ Ἀγγελίαν δύναται νὰ πευσθῇ πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Δημητριάδην chez Mr Efstratios Apostolidis, Manufacture des tabacs de Djouba, Constantinople. Τιμᾶται φράγκων δύο. (Α—42)